

absolut Modsigelse, naar den skulde sættes i Værk. Da var man vis paa, at der blev taget en Beslutning, hvorved dette Fæstegods endelig kunde gaae over til Selveiendom. Der er jo Ingen her f. Ex., der veed, om der ikke findes Stiftelser, der slet ikke have noget Ministerium som øverste Bestyrer. Altsaa skulde der nu findes saadanne Stiftelser, og det troer jeg Ingen kan nægte, at der kan findes, saa vil det være urigtigt bestemt at sige, at disse Stiftelser, ikke maatte sælges, med mindre vedkommende Ministerium havde givet sit Samtykke, da der intet vedkommende Ministerium er. Dette er min Mening angaaende den ene Deel af denne Paragraph. Hvad den anden Deel angaaer med Hensyn til Embedseiendommene, da er det ganske vist, som bemærket, at det her vilde være ganske afgjort, at den ene Part er Embedsmændene og den anden Ministeriet. Men det forekommer mig, at Embedsmændene staae i et altfor løst Forhold til Embedseiendommen, til at man kunde indrømme dem nogensomhelst Ret eller Indflydelse til at bestemme, om Embedsmændenes Indtægt skal forandres fra en Indtægt af Fæstegodsset til en fast Indtægt etc. Jeg mener derfor, at det var langt bedre, om Ministeriet paa en eller anden Maade, som man let kunde formulere, opfordret eller uopfordret, gik ind paa, successtve, enten naar Embedsmanden vilde det, eller ved Embedsforandring, at bortselge alt dette Embedsgods.

Det andet Endringsforslag, jeg har stillet i det Ufsnit, som for Tiden er for, gaaer ud paa, at § 5 maa omredigeres noget, saaledes at den Myndighed, som Regjeringen hidtil har udøvet med Hensyn til Bevillinger, blev indskrænket til, naar der var særegne Omstændigheder tilstede. Jeg maa ganske tiltræde, hvad den ærede Taler, som nys satte sig, har udtalt, at det synes i og for sig selv urimeligt, at, naar man giver en ny Lov, man da i en enkelt Slutningsparagraph beholder hele den gamle Lovs Bestemmelser om det Princip, som man nu giver en Lov om. Jeg har imidlertid ikke villet gaae saa vidt, som den ærede Forslagsstiller gaaer, ganske at betage Regjeringen dens Myndighed i den Henseende, da jeg dog har

troet, at der maaskee kunde være enkelte Ting, som kunde være overfete ved denne Lovs Udgivelse, saa at det kunde være ønskeligt, at Regjeringen beholdt nogen Bevillingsret tilbage; og dette har jeg udtrykt saaledes: „naar der var særegne Omstændigheder tilstede.“ Det vilde da i alt Fald beroe paa Justitsministeriet, om det anerkjender, at der ere særegne Omstændigheder tilstede. Forekommer det Ministeriet, at de ikke ere tilstede, saa kan det jo henvise Folk til at benytte Loven. Jeg skal for Tiden indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Sørensen: Da det ifkun var den nye § 3, der var under Forhandling igaar, og ikke den gamle § 3, som nu er den 4de Paragraph, fik jeg ikke Leilighed til at anføre de Grunde, som talte for, at denne Undtagelse ikke burde finde Sted med Hensyn til beneficeret Hartkorn, det vil sige saadant, som hører til Embeder. Dersom den ærede 4de Landstingsmand for 7de Valgkreds (Nyholm) allerede igaar gjorde den Bemærkning, og jeg fandt den rigtig, at Lehnbesidderne fandt sig betryggede med Hensyn til ugunstigt Omdømme, naar der først fandt Taxation Sted ved en Commission, forinden de folgte Godsset, saa mener jeg, at det maatte meget mere være gjældende der, hvor det var Embedsmændens eller Stiftelsens Curators Pligt at varetage Embedets eller Stiftelsens Tare; han kunde være meget mere udfat for en ugunstig Bedømmelse for misligt Forhold; i Særdeleshed maatte det gjælde Embedsmændene, som man ikke turde forudsætte altid være i Bestiddelse af den fornødne Kundskab og Dygtighed til at bedømme en saadan Sag. Det er idag blevet sagt af den nævnte høitærede Landstingsmand, at det var fornemmelig for at spare Bekostningerne, at man havde gjort denne Undtagelse, og derfor havde man alene indskrænket den dertil, at det Hartkorn, som Embedet eller Stiftelsen eiede, kun var 10 Tønder og derunder, men jeg mener dog med Hensyn til Sagens Vigtighed, at det ikke godt kunde komme i Betragtning, i Særdeleshed naar jeg veier de Fordele, som dermed kunne være forbundne for Beneficiarius. Det var fornemmelig Reiseomkostningerne, som maatte blive